

De gelukkige jeugd: een mythe?

“Kunnen kinderen nog kind zijn?”. Het is een van de meest gehoorde bedenkingen wanneer mensen geconfronteerd worden met de leefwereld van kinderen van vandaag. We hebben het gevoel dat de kindertijd definitief zijn onschuld heeft verloren. Met het verdwijnen van de onschuld, lijkt ook het kindergeluk verdwenen. En daarmee dus meteen ook de kindertijd.

In deze lezing maken wij de gelukkige kindertijd tot onderwerp van analyse. Dit betekent in de eerste plaats dat we ons de vraag stellen of geluk en kindzijn altijd al met elkaar in verband zijn gebracht. Deze zoektocht brengt ons over “Happy birthday!” en Shirley Temple tot bij depressies bij kinderen en het recht op verveling. Kijken naar kinderen impliceert altijd ook een kijken naar volwassenen. Het streven naar het gelukkige kind verschijnt dan zowel als een dwang en als een drang. We eindigen tenslotte heel pedagogisch door de gelukkige kindertijd te presenteren als een paradox, of ook: als een onmogelijke mogelijkheid.

Bruno Vanobbergen behaalde zijn doctoraat in de Pedagogische Wetenschappen aan de Universiteit Gent in 2003. Zijn interesse gaat hoofdzakelijk uit naar het brede thema van kind, opvoeding en cultuur, benaderd vanuit een wijsgerig- en historisch pedagogische perspectief. Sedert 2 juni 2009 is hij Vlaams kinderrechtencommissaris. Daarnaast is hij gastprofessor Kindstudies aan de Universiteit Gent.